

Bratislav Ljubišić

MAŠA ĐURIČIĆ, slike

27. 09 – 16. 10. 2005.

Likovni umetnici obično, za prvu samostalnu izložbu, izaberu nešto iz repertoara naučenog tokom školovanja kako bi se publici predstavili u što boljem svetlu. Veoma je važno na samom početku dobiti pohvalle i sebi obezbediti doličnu pažnju. Jeste – situacija je sada mnogo delikatna. Očekivanja umetnika da će "rasprodati celu izložbu" su neobična, čak i bardovi kao Bata Mihajlović ne prodaju svoja dela tako lako. Dakle, mladi se trude da privuku pažnju kako bi im kasnije "sve bilo lako". Ali ako se neko drzne pa se opredeli za ono što mu je pri srcu i što će ga lično zadovoljiti i time preneti svoju sreću i na druge, to je rizik koji svedoči pre svega o odlučnosti umetnika. On je hrabar i veruje da čini najbolje. Posmatračima je ostavljeno da mu veruju ili da ga pažljivim analizama izloženog provere.

Ovaj uvod je samo naznaka jedne nsvakidašnje odluke da se mladi umetnik drzne i da klasičnim sredstvima zaustavi trenutak igre ili emocionalnog stanja. Maši Đuričić je veoma stalo do pokreta koji je žestok i u najboljem svetlu predstav-

lja lepotu tela u gestu, to nude flamengo i igračice. Ona u tome uspeva da zabeleži energiju koja je sveprisutna i koja nosi naboje i erotskog i estetskog. Naravno, upotrebljene boje su takođe nosioci energije i svojom simbolikom, ali i zračenjem nameću posmatraču neku vrstu veselog i spontanog govora o jednostavnosti igre. I o njenoj moći. Maša je sjajan crtač i zato, bez obzira što je u pitanju kolorističko izražavanje, "sve stoji" i ima potrebnu čvrstinu da bi se sagledala celina. Isto je sa autoportretima koji su drugi deo onoga što mlada umetnica "nameće" publici. Nije to puklo gledanje sebe već je to pre svega istraživanje i odgovor na pitanje: vidi li se o čemu mislim? Šta se krije iza lica koje stoji na "jeste"? Možda je u svemu pomenutom i tajna koju umetnost omogućava i tako se održava i čini večnom. Umetnost i jeste i nije igra mašte i proveravanja Kantove teorije o mogućem. Umetnost je i komunikacijska više vrste i zato je postojeća nekoliko, da li desetinu milenijuma? Zahvaljujući mladima, poput Maše Đuričić, ona se obnavlja i puni "baterije" iako ima brižnih što sahranjuju sve što postoji. Igračice i autoportreti na ovoj izložbi udahnuju novi život nečemu što je pod sumnjom. U tome je sva vrednost i draž ove izložbe. Ima snagu, svežinu i lepotu. Da li se sme tražiti nešto više?